

A csendes 33-ak ülése

A FÜGGETLEN KISGAZDAPÁRT 33-AS FRAKCIÓJA vasárnap egész napos ülésen tárgyalta meg a múlt szombati nagyválasztmányon történeteket, és elhatározta: február 22-én országos gyűlést tart, amelyen beszámol a képviselőcsoport munkájáról. A képviselőcsoport tegnapi ülésén ismertették azokat a tényeket, amelyek „egyértelművé teszik a nagyválasztmányi ülés legitimitásának hiányát”. A 33-as frakció olyan leveleket ismertetett, amelyben a tagság felháborodásának adott hangot, hogy az Ugrin Emese vezette frakció egyedül kívánja képviselni a Parlamentben a kisgazdapártot. A frakció ülése után rendezett sajtókonferencián Ómolnár Miklós szóvivő kifejtette: a 33-ak csendes, de határozott erőt jelenítenek meg, és elítélik Torgyán József pártelnök különböző nyilatkozatait, amelyeket félvezetőnek, megtévesztőnek, sőt hazugnak tartanak.

A LEGFELSŐBB BÍRÓSÁG ELNÖKSÉGI TANÁCSA ma dönt a legfőbb ügyész törvényességi óvásáról, amelyben állítja: a kormányörtség hivatásos állományú tagja feladatai ellátása során rendőrként ténykedik, és ez alapján a kormányör ellen, katonai bűncselekmény elkövetése esetén, katonai büntetőeljárást kell lefolytatni. AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG mai teljes ülésén várhatóan két indítványról dönt. Az egyik szerint alkotmányellenes lenne az illetéktörvénynek a jogszabály hatálybalépése időpontjára vonatkozó rendelkezése, mert nem marad kellő felkészülési idő a törvény alkalmazására. Ezzel egyes vagyonszerzési ügyekben visszamenőlegesen állapított meg illetékkötelezettséget. A másik indítvány arra kér választ, hogy ellentétes-e az Alkotmánnyal a Büntető Törvénykönyv hanyag kezelést szabályozó paragrafusa, amely a társadalmi tulajdonnak nagyobb védelmet nyújt, mint a magántulajdonnak.

Egy szerb ellenzéki vezér Szegeden

folytatás az 1. oldalról

– Ha jól tudjuk, egy könyvtárrnyi könyvet adományoztak a deszkieknek. – A könyveket az oromhegyesi általános iskola küldte. A két iskola tizenhárom éve tartja azt a kapcsolatot, mely egyébként nagyon érdekes módon jött létre. Az oromhegyesi iskola igazgatója, Balla Lajos ugyanis egy kisebb hőlégballont indított utánk azzal az üzenettel, hogy aki megtalálja, juttassa el az első iskolába. Így született meg az azóta is tartó kapcsolat a két iskola között. – Mi volt a szegedi látogatás célja?

– A szerbiai rendszer elől sokan – védelmet keresve – ide menekültek. Meg szeretttük volna tudni, hogyan, milyen körülmények között élnek. Ezen kívül ismertettük velük esetleges visszatérésük lehetséges, és az általunk javasolt módoszatait. Az itteni szervezetbe tömörülő délvidékiektől kaptuk a meghívást és elsődleges tervünk az volt, hogy Szegeden is létrehozzuk a liga tagozatát. A megbeszélések során elálltunk ettől a szándékunktól, hiszen nagyon sok embert nem foglalkoztat a politika. Inkább a visszatelepédesi tervünk ismertetésére koncentráltunk. Ennek érdekében Szegeden egy olyan önálló szervezetet kellene létrehozni, amelybe a politikai meggyőződésüktől függetlenül e cél köré tömörülhetnének a menekültek. Végére is azért jöttünk, hogy a béke megteremtéséért harcoljunk és nem azért, hogy politikai programunkat hirdessük.

– A belgrádi békeközpont által kezdeményezett akció százezer aláírás begyűjtésével kívánja kikényszeríteni az uralmon lévő párttól a háború befejezését követelő népszavazás kiírását. Eddigi információink szerint ennek csak a felét gyűjtötték össze, ezt is inkább belső Szerbiában. Mi az oka annak, hogy ez a kezdeményezés Vajdaságban nem talált nagyobb visszhangra?

– Vajdaságban az emberek még félnek véleményük szabad kinyilvánításától, hisz az aláírándó listán a nevek mellett a személyi számot is fel kell tüntetni. Legújabb értesüléseink

szerint már nem sok hiányzik a százezerhez. Ettől az akciótól egyébként nem szabad túl sokat várni, csupán jó alkalmat teremt arra, hogy a belgrádi rezsim újra kompromittálódjon.

– Külföldön, így hazánkban is a horvát tájékoztatásnak köszönhetően a közvélemény egyértelműen a horvátok oldalán áll, ami érthető, mivel a háború Horvátország területén dúl. Ön azonban egy korábbi nyilatkozatában nem mulasztotta el megjegyezni, hogy mind a szerbiai, mind a horvátországi politikai csúcsot nácinak, illetve fasisztának minősítette. Van-e, és ha van, mi a különbség a két rendszer között?

– Nincs! Gyakorlatilag azonban az látható, hogy a horvátok létrehozták saját hadseregüket, a szerbek pedig céljaik elérésére a jugoszláv néphadsereget használják. Az esetleges különbség abban is megmutatkozik, hogy Szerbia látszatra Jugoszláviáért száll síkra, míg Horvátország mindenáron függetlenségének elismerésén fáradozik.

– És mik a hasonlóságok? – Mind a két rendszer nagyban támaszkodik az egyházra, az ellenzék pedig mindkét oldalon gyéngé. Azzal a különbséggel, hogy Horvátországban – mivel a háború ő területén folyik – a cenzúra erősebb, az ellenzékiek pedig az árulás vádjától és a megbélyg-zéstől tartanak, ami nem is csoda, hiszen Horvátországban a hazaárulásért golyó jár. Szerbiában az ellenzék azért hangosabb. Nekik van valamijük, ami a horvátoknak nem adatott meg, ez pedig nem más, mint a kemény ellenzéki beállítottságú „Vreme” című hetilap.

– Szlovénia és Horvátország elismerésére szinte minden nagyobb szerbiai párt reagált. Önöknek és pártjuknak mi az állásfoglalása e kérdésben?

– Mi ezzel kapcsolatban már szinte mindent elmondtunk. Meggyőződésünk, hogy a jövőben azért valamilyen formában létezní fog egy jugoszláv közösség. Ennek feltétele persze az, hogy minden köztársaság demokratizálódjon.

– Szerbiában és külföldön mostanában gyakorta emlegetik mumusként a negyedik német birodalmat.

– Ez badarság. A szerbiai rezsim kitalációja csupán. Né-

metország gazdasági expanziója viszont vitathatatlan.

– Véleménye szerint mikor il- nek újra egy kocsmasztalhoz szerbek és horvátok?

– Akkor, amikor a kölcsönös gazdasági érdek a köztársasá- gokat rákényszeríti a közele- désre. A horvát és a szerb üzlet- emberek már most találkoznak. Igaz, Mohácsra, és a jövőbeni együttműködés lehetőségeiről tárgyalnak, hiszen a korábbi gazdasági kapcsolatok annyira mélyek, hogy kölcsönös egymára utaltságukat nem lehet máról holnapra felszámolni. (A legnagyobb világégésekkor is kötöttek már jó üzleteket!) Számomra sokkal lényegesebb kérdés, mikor fogunk végre ismét normális körülmények között élni. Reményeink szerint ez még az idén bekövetkezhet. Ennek legfőbb feltétele a szerb és a horvát rezsim bukása.

– Hogyan, milyen eszkö- zökkel próbálják ezt elérni?

– A mi ligánk soha nem volt híve az utca demokráciájának, akkor folytamtunk hozzá, amikor be kellett látnunk, hogy minden más eszköz hatástal- lannak bizonyult. A parla- mentáris módszereknek semmi foganatjuk nem volt, annál nagyobb a szeptemberi vajda- sági béketüntetéseknek. Ekkor tartóztattak le és küldtek – önkéntesként! – a frontra en- gem is.

– Nem tart egy esetleges szerbiai polgárháború kirobba- násának veszélyétől?

– De igen, ha nem aka- dályozzuk meg, nálunk is meg- szólalnak a fegyverek. A hatalom nem fog önként le- mondani! Ezért akarják min- denáron meggátolni a hely- hatósági választások kiírását is. Annyi fegyver és indulat gyü- lemllett fel, hogy egy, a libanonhoz hasonló testvér- háború kirobbanása sem zár- ható ki. Ennek megakadá- lyozására az összes szerbiai politikai párt összefogására lenne szükség, tudni kell azonban, hogy sokkal kisebb horderejű dolgokban sem képesek közös nevezőre jutni.

– A múlt év decemberében a liga egy memorandumot jut- tatott el az Európai Közö- séghez, melyben Vajdaság leendő státusát vázolták fel. Kérem, ismertesse röviden elképzeléseiket!

– Kiindulópontunk, hogy Vajdaságot vissza kell adni a

vajdaságiaknak. Ez azt jelenti, hogy nem teszünk különbséget nemzetek, nemzeti kisebbségek és etnikumok között. A polgárt helyezzzük középpontba. Így megszűnnek a nemzetre és a nemzeti kisebbségre való felosztások, és sorsunkról mi magunk dönthetünk.

– Mennyire egyeztethető ez össze a VMDK által hangoz- tatott személyi elven alapuló autonómia elképzelésével?

– Ha a mi elképzeléseink mellett a kisebbségek ilyenén történő védelmét is szüksé- gesnek tartják, valamint, ha a kisebbségek is ezt igénylik, ez beilleszthető koncepciónkba. – Ott van-e még dolgozó- szobájának falán Tito, akit, ha jól tudom, eszményképének tart?

– Azóta még egy képet ki- függesztettem, tehát kettő lóg. Josip Broz Tito eszményképem, inspirációm, tanítómesterem volt és maradt. Amíg ő élt, volt államunk, pénzünk, hétvégi nyaralónk, a világ összes országába beutazást biztosító útlevelünk; nem tudtuk, hol kezdődnek és hol érnek véget a köztársaságok határai, és az sem volt fontos, ki milyen nemzetiségű. Ő volt a történe- lem legpuhább diktátora. A Titónak köszönhető vívmá- nyokat sajnos nem tudtuk továbbvinni. Ehelyett mindent tönkretettünk, leromboltunk és most a nulláról kell kezdenünk.

Nagy adág politikai és történelmi vakaságról, primiti- vízmusról tanúskodik az, hogy mindenhol eltávolították az ő képeit. A társadalom 50 éves fejlődését követően – mely idő alatt e térségben szokatlan módon béke honolt – meggon- dolatlanság volt egy mozdul- lattal mindent lesöpörni az asztalról. Ezt azok tették meg, akiket Tito nem emelt vezető pozícióba. Titótól megtanul- hattuk azt, hogyan kell kibé- kíteni ellentéteket. A „testvéri- ség-egység” ma is a régió követendő eszméje kellene, hogy legyen. Amióta megérkez- tek a „felszabadítók” csak éhinség, nyomor, háború uralkodik. Ezért elnézést kérek: Josip Broz térj vissza, mindent megbocsátottam!

TURI TIBOR, VARGA IVÁN

Öböl

MÉLYSÉG. Megkérdezi az olvasó, hogy miért nem fog- lalkozunk kellő mélységben a Szokolay-üggyel, azaz a Magyar Demokrata Fórum békéscsabai illetőségű parlamenti képviselőjének gombnyomogatás-botrányával. A válasz egy pártsemleges és gazdaságilag független laptól ekként hangzik: ez az ügy semmivel sem emelkedik a Parlament más, megszokott személyi és párttorzszalkodásai fölé, mint ahogy a képviselők átülése, a hordózás meg a többi vihar is egy a sok között. Hír csupán.

Az persze elemzendő, hogy a megbotlott képviselő hogyan vonja le a következtetéseket, miként magyarázkodik a békéscsabai pártvezető, s hogyan támad az ellenzék. De mit érünk el az elemzéssel? Ha a kormánykolíció oldaláról vagy liberális nézőpontból vizsgálódunk, a szempontok kijelölésével prejudikálunk, hiszen a feladat adott: védelmet nyújtani vagy támadást indítani.

Középről nézve viszont azt láthatjuk, hogy semmivel sem kü- lönb a politikai hangvétel ma, mint volt a parlamenti választások kampányidőszakában. Ugyanúgy a kirekesztés és a türelem hiánya uralkodik minden oldalon, ami az önkritika tökéletes elfelejtésével jár együtt. Ebben a helyzetben szűk- ségképpen lépnek színre a hibátlan pártmessenások, akik minimum a pápai tévedhetetlenség szintjén hirdetik a másfajta gondolkodásnak feszülő nézeteiket.

De nem is mondom jól: a mondatok leggyakrabban kitérő egyenesek mentén süvítene el a térben.

Bevallom őszintén: nem érdekel, hogy kormánypárti vagy ellenzéki képviselő borul autójával ittas állapotban az árokba. Nem izgat, hogy szocialista mezben játszó, vagy emdéefes nyomogattja a gombokat. Nem fontos, hogy kisgazda vagy fideszes vesz össze az igazoltató rendőrrel.

Nemrég hallottam egy jó kifejezést, ami halálpontosan illik az egész politikai, parlamenti és párthókuszpókuszra: gög- fűrdő.

Hát ennek a mélysége az érdekes, nem az, hány centiméterre nyomják be hol itt, hol ott a szomszéd szavazógombját.

Dlenhus lunc

Láthatáron a FÜMAUSZ

Új újságíró-szövetség?

BUDAPESTI TUDÓSÍTÓNKTÓL

Szavazati joggal kilencvenhat újságíró – a Sajtószabadság Klub tagja valamennyi – érkezett szombaton délelőtt a fővárosi Hotel Gellért első emeleti termébe, hogy új újságíró szövetséget alakítson nem a régi MUOSZ helyett, hanem mellé, vagy inkább vele szemben.

Az új szervezet létrehozá- sának elkerülhetetlenségé- népszerű ideg- és elmeorvos a Benedek István – pompás szépirodalmi és ismeretterjesztő munkák szerzője – indokolta, esszéinek is beillő bevezető- jében. „Tisztességesen írni! – mondta a professzor. – Nem liberálisan nem antiliberálisan. Nem pártszempontok szerint.” Meg kell szabadulnia a sajtónak a csúsztatásoktól, régebbi szóval a felderítéstől, a züllött nyelvhasználattól, a rádióban, tv-ben beszélő újságíróknak a magyartalan hangsúlyozástól, mert „az ország el fog felejteni magyarul”. Benedek István szerint a mai tollforgatóknak nemcsak a MUOSZ-tól kell elkülönülniük, hanem az Írószövetségtől is: „A régi lobbi ül a kényelmes helyeken.”

„Európa voltunk, vagyunk – összegezte mondandóját Be- nedek professzor. – Legfeljebb szegényebbek, mint a gazdag nyugati országok. Gazdaságilag fel kell zárkóznunk. De mi ne akarjunk hasonlítani másokra. Mi olyanok akarunk lenni, amilyenek Magyarországnak lennie kell. A sajtó dolga, hogy ezt tudatosítsa az emberekben.”

Ezután Moldoványi Ákos, a Sajtószabadság Klub szóvivője ismertette, hogy a klub tavaly szeptemberi megalakulása óta mit tett, miben foglalt állást. Szerinte sem várható a MUOSZ-tól negújulás. El- monda, a Sajtószabadság-klub- ra figyel a Közakarat Egyesület, s hogy már vidéken is – Deb- recenben Miskolcon, Szegeden, Salgótarjánban, Szombathelyen, Kecskeméten – ténykednek klubtagok, mintegy százan. Sokan pedig nem mernek belépni, mert félnek a pártállamból fölöttünk maradt főszerkesztőtől. A rádiós visz- széléseket kiborogató Rózsa T. Endre védelmet kért a Sajtó- szabadság Klubtól, mert fegyelmi eljárás folyik ellene, s felfüggesztették állásából. Azaz megfosztották a mikrofontól, a nyilvánosságtól. Ezért a Nyilvánosság Klub támogatását is kéri fogja Rózsa T. Endre.

Antal István, aki tavaly szilveszterig a rádió irodalmi osztályának munkatársa volt, a rádiós dolgozók tanácsának állásfoglalását hozta el. Ennek lényege, hogy a rádió műsor- szerkezetének átalakítását nem előzték meg a szükséges vizs- gálatok, felmérések, átvilágítá- sok. A ma is sportos külsejű Grosics Gyula a Közakarat Egyesület nevében kívánt bátorságot az új szervezetet alakító hírlapíróknak. Fekete Gyula az esélyegyenlőség elérhetetlenségéről beszélt, s arról, hogy a sajtószabadsághoz a torzítás szabadsága is hozzátartozik – sajnos. Hisz ha volna egy nagy ellenőr, aki a hazugságokat, ferdtéseket kiirtaná a cikkekből, akkor ő volna a cenzor. Regős Sándor ehhez kapcsolódott, a szakmai tisztességről beszélve. Meg- említette azt is, hogy Gombár Csaba, a rádió elnöke most már nyugodtan kinevezheti Rózsa T.-t alelnöknek. Gombár e kinevezés megtagadását koráb- ban ugyanis azzal indokolta, hogy Rózsa T. egy etnikai kisebbség képviselője. Am Rózsa T. nevezetes sajtó- tájékoztatója után az alelnök- jelölttől több zsidó szervezet elhatárolta magát. Az alelnöki kinevezés akadályai ezzel elhárultak. A humoron jót de- rült a díszterem.

Úgy délután fél kettő körül Kósa Csaba (Magyar Fórum) javaslatára került sor a szava- zásra, amelyen az egybegyűltek elhatározták a Független Ma- gyar Újságírók Szövetségé- nek a megalakítását. Az alakuló közgyűlés időpontja: március 14. Ezután Tallós Emil kép- viselő még egyszer elperentálta a MUOSZ-t, mert az „a kor- porativizmus alapján álló hivatásrend”, amely semmit nem változott a pártállam bukása óta. Fölvetette Tallós a vagyonmegosztás kérdését is. A MUOSZ vagyona a füg- getleneké is.

Zárszávaan Benedek István megnyugtatót mindenkit, hogy az új szervezet, a FÜMAUSZ, nem fog pártokhoz tartozni.

KÖZÉLETI NAPLÓ

MA

A MÉRNÖKI KAMARA Csongrád megyei csoportja 15 órától tartja klubnapját a Szegedi Vízművek és Fürdők Tisza Lajos körút 88. szám alatti szabadidőközpontjában. A Kamara vezetősége számít az érdeklődő mérnökök részvételére.

GYIMESI KÁLMÁN, az 1. számú választókerület képviselője 16–17 óráig fogadóórát tart a városháza (Széchenyi tér 10.) 113. számú helyiségében.

HOLNAP

MÉSZÁROS JÓZSEF, az 5. számú választókerület képviselője fogadóórát tart 17–18 óráig az Úrhajós utcai (Tarján IV. számú) Általános Iskolában.

Mától jegyezhető

Első Pesti Telefontársaság

A Magyar Távközlési Vállalat, a Kontrax Telekom Rt., valamint három fővárosi kerületi önkormányzat a közelmúltban döntött arról, hogy kétmilliárd forint alap- tőkével, azaz húszezer darab tízezer forint névértékű névre szóló részvény kibocsátásával létrehozzák az Első Pesti Tele- fontársaság Rt.-t. A részvények kibocsátási árfolyama száz százalék, az értékpapír vételára tehát tízezer forint. A jegyzési időszak január 20-tól február

28-ig tart, de az alapítók fenntartják maguknak a berekesztés jogát, ha az összes részvényt lejegyezték. A társaság részvé- nyeit a Postabank és Takaré- pénztár Rt. forgalmazza.

Az elosztási rend kiala- kításáma a fő szempont az volt, hogy a társaságnak minél több tulajdonosa legyen, aki jogosult arra, hogy számára a társaság egy telefonvonalat elsőbbségi joron bekössön.

KOVÁCS ANDRÁS